

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.K., nar. ..., Ev. č. ..., t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, Balková, 331
 65 Balková, *zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4,*
Praha, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3,
 170 00 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017, č. j. OAM-**
91/LE-LE05-LE24-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 6. 2017, č. j. OAM-91/LE-LE05-LE24-PS-2017, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 18.9.2017, a dále vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V úvodu **žaloby** žalobce stručně zopakoval svoji rodinnou a osobní situaci, pobytovou historii na území České republiky i dosavadní průběh řízení o jeho zajištění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), a zákona o azylu.

Žalobce byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a to zejména pro nezvážení dopadu zajištění na nezletilé děti žalobce a pro nedostatečné a nesprávné vyhodnocení možnosti využití alternativ k zajištění. Namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil zejména § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), § 46a odst. 1 písm. e) a § 47 zákona o azylu, čl. 5 odst. 1 a 4 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (*dále jen „Evropská úmluva“*) a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

Žalobce konstatoval, že rozhodnutí o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a zákona o azylu je bezpochyby závažným zásahem do práva na osobní svobodu podle čl. 5 Evropské úmluvy a práva na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Evropské úmluvy, a to cizince i jeho nejbližších, proto musí splňovat požadavky dle těchto ustanovení. V situaci, kdy jsou zajištěním cizince bezprostředně dotčeny rovněž jeho nezletilé děti, je povinností správního orgánu zvažovat rovněž zásah do jejich práva na soukromý a rodinný život a zejména jejich nejlepší zájem podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Nejlepší zájem dítěte je nezbytné pečlivě zkoumat a zároveň k němu přihlídnout při každém rozhodování dotýkajícím se práv dítěte, a to z úřední povinnosti (viz plenární nálezy Ústavního soudu ze dne 9.4.1997, sp. zn. Pl. ÚS 31/96). Zvažování nejlepšího zájmu dítěte je proto nezbytnou složkou rovněž při rozhodování o správním vyhoštění nebo detenci rodiče nezletilého, protože takové rozhodnutí bude mít nevyhnutelně závažný dopad do práv dítěte. Žalobce k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.7.2015, sp. zn. 3Azs 240/2014, kde tento soud také vylíčil judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, týkající se obdobných věcí (např. rozsudky *Nunez proti Norsku*, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, *Konstantinov proti Nizozemsku*), a dovodil, že v rámci posuzování přiměřenosti opatření je nutné pečlivě zohlednit a vyvážit všechny dotčené legitimní zájmy, čehož není možné dosáhnout bez zohlednění nejlepšího zájmu dítěte. Ke stejnému závěru došel Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudcích ze dne 28.2.2014, sp. zn. 5As 102/2013, a ze dne 24.7.2015, sp. zn. 3Azs 240/2014. Ačkoli se uvedené rozsudky týkaly rozhodování o správním vyhoštění rodičů, jejich závěry ohledně nutnosti zvažovat nejlepší zájem dítěte v řízení jejich rodičů, pokud mohou mít závažný dopad do jejich práv, jsou plně přenositelné i na řízení o zajištění rodičů. To potvrzují také rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 3.11.2016, sp. zn. 41A 71/2016 nebo rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 14.11.2016, sp. zn. 44A 17/2016, sp. zn. 44A 18/2016 a sp. zn. 44A 19/2016, kde oba soudy dovodily, že v případě zajištění rodičů s nezletilými dětmi je nutné se vždy vypořádat se zásahem do práv dítěte v takovém případě a vzít v potaz nejlepší zájem dítěte. K zajištění rodičů nezletilých dětí, pokud zajištění bude mít přímý dopad rovněž na situaci dítěte, může dojít jen v krajních, velmi dobře odůvodněných případech. Podle Krajského soudu v Praze je tak rozhodnutí, které se nijak nezabývá proporcionalitou zásahu do práv nezletilých a nezohledňuje i v rámci rozhodování o zajištění jejich rodičů jejich nejlepší zájem, nepřezkoumatelné. Zároveň krajský soud upozornil na to, že zajištění rodičů nezletilých dětí, pokud tyto děti jsou na nich péčí a výživou závislé, je prostředkem *ultima ratio*, uplatnitelným pouze v situaci, kdy nelze uplatnit jiná, mírnější opatření (v tomto případě zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu).

Napadené rozhodnutí zásah, který bude zajištěním žalobce způsoben na právech jeho nezletilých dětí, žádným způsobem nezohlednilo, a tudíž ani nebyl zvažován nejlepší zájem dítěte a proporcionalita přijatého opatření. To navíc za situace, kdy bylo správnímu orgánu

jasné (viz str. 2 napadeného rozhodnutí), že nezletilé děti žalobce jsou péčí i výchovou závislé jen na něm a že důsledkem jeho zajištění je umístění dětí do zařízení náhradní výchovy, konkrétně zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc Fondu ohrožených dětí (Klokánek). Zásah do práv dítěte, který vede k jejich odloučení od rodičů a umístění do ústavu, je zásahem nanejvýš závažným a téměř vždy je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte; je k němu proto potřeba přistoupit až po pečlivém zvážení a v situaci, kdy jiných prostředků nebylo možné využít. V daném případě se však správní orgán nejlepším zájmem dítěte a dopadem rozhodnutí na situaci dvou nezletilých dcer žalobce vůbec nezabýval. Žalobce proto napadené rozhodnutí v tomto směru považoval za nepřezkoumatelné.

Rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46a zákona o azylu považoval žalobce za nezákonné rovněž z důvodu jeho nepřiměřenosti k celkovým okolnostem případu a k možnostem využití alternativ k zajištění. Ze znění § 46a zákona o azylu je zřejmé, že k zajištění cizince lze přistoupit pouze v případě, že zvláštní opatření nelze účinně uplatnit. Tomu, proč zvláštní opatření nelze v případě žalobce účinně uplatnit, se správní orgán věnoval na str. 5, a to s odkazem na to, že žalobce jednal v minulosti v rozporu s právním řádem České republiky a že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla podána zjevně účelově. Příčinná souvislost mezi tímto konstatováním a nemožností účinného uložení zvláštního opatření však v případě žalobce není vůbec zřejmá; sám má kvůli svým nezletilým dětem zájem na účinném proběhnutí řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, jehož úspěšný průběh je účelem zajištění, jakož i účelem uložení zvláštních opatření. Není proto vůbec zřejmé, proč by měl žalobce zájem průběh tohoto řízení jakýmkoli způsobem mařit. Především je však žalobce v situaci, kdy musí sám osobně pečovat o své dvě nezletilé dcery, jejichž matka (družka žalobce) je momentálně ve výkonu trestu odnětí svobody. Je nepředstavitelné, že by se žalobce se dvěma nezletilými, školou povinnými dětmi ve věku 11 a 13 let mohl účinně skrývat, nebo že by dokonce od dětí, o které nemůže pečovat nikdo jiný, mohl utéci. Žalobce považoval za nutné upozornit na to, že v minulosti nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění právě z toho důvodu, že nemohl opustit své nezletilé děti a svou družku, o které se musel postarat; z předchozího chování žalobce tedy bylo naopak zřejmé, že v případě péče o své nezletilé děti by se nadále zdržoval na společné adrese a byl pro účely řízení o mezinárodní ochraně správnímu orgánu k dispozici. Bylo tedy nutné pečlivě zvážit dopad rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život a vzít v potaz nejlepší zájem nezletilých dětí, kterým je v tomto případě nepochybně soužití s otcem. Do tohoto zájmu je možné zasáhnout jen v krajním případě, tedy například v situaci, kdy již v minulosti byla zvláštní opatření vůči žalobci užita, avšak nebyla respektována. Tomu tak v případě žalobce nebylo a závěr, že by užití zvláštních opatření v případě žalobce nebylo dostačující, byl tak založen pouze na nedůkladně odůvodněném předpokladu správního orgánu.

Žalobce se navíc domníval, že správním orgánem nebyl ani správně posouzen jeho status jako zranitelné osoby. Zranitelnou osobou je přitom v souladu s § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu rovněž rodič s nezletilým dítětem, a to právě z toho důvodu, že zajištění rodiče bude mít nepochybný závažný dopad do práv dítěte; ať již v případě, že následkem zajištění rodiče dojde k ubytování dítěte spolu s rodičem v detenčním zařízení, nebo v případě, že následkem zajištění rodiče dojde k umístění dítěte do ústavu nebo do jiné formy náhradní péče o děti. Právě proto by k zajištění rodiče mělo dojít až v skutečně krajních případech, kdy

je nemožnost využití zvláštních opatření zřejmá – tedy v případě, že již v minulosti došlo k jejich nerespektování.

Žalobce byl proto přesvědčen, že správní orgán v řízení o zajištění nesprávně vyhodnotil možnost využití zvláštních opatření podle zákona o azylu i podmínky přistoupení k zajištění podle § 46a zákona o azylu; rozhodnutí o zajištění žalobce bylo proto nezákonné.

Žalobce zároveň se žalobou požádal za účelem prokázání svých tvrzení o předvolání a výslech své družky a obou nezletilých dcer. S ohledem na skutečnosti výše uvedené žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V **doplnění žaloby** žalobce uvedl, že pro další ilustraci své rodinné situace přikládá rovněž dopis zasláný mu do Zařízení pro zajištění cizinců Balková partnerkou, matkou obou nezletilých dcer, která je v současnosti ve výkonu trestu odnětí svobody.

Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** nesouhlasil s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování ve věci nedopustil. K námitkám žaloby, vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Ze zjištění Policie ČR a výpovědí žalobce vyplývalo, že do ČR poprvé přicestoval v roce 1996 za účelem práce, zpočátku cestoval zpět na Ukrajinu, ale již 17 let v ČR nepřetržitě žije. Dne 23.5.2017 byl kontrolován hlídkou Policie ČR na Praze 2, kdy se následně hlídce OPKPE Praha prokázal výjezdním příkazem č. GA 0221744 s platností od 1.4.2016 do 14.4.2016 s délkou pobytu 14 dnů, bez jiného dokladu totožnosti. Následně bylo zjištěno, že žalobci bylo správním rozhodnutím OPKPE Praha čj. KRPA-389099/ČJ-2015-000022, které nabylo právní moci dne 15.3.2016 a bylo vykonatelné dne 15.4.2016, uloženo vyhoštění na dobu jednoho roku. Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a navíc v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění a neoprávněně a bez povolení zde vykonával výdělečnou činnost. Dne 25.5.2017 byl žalobce zajištěn pro porušení právních předpisů ČR i Evropské unie z výše uvedených důvodů a téhož dne bylo se jmenovaným zahájeno řízení o správním vyhoštění. Skutečnosti, že v ČR pobýval neoprávněně, si byl vědom, stejně tak si byl plně vědom svého protiprávního jednání a důsledků z něj vyplývajících. V době svého pobytu na území ČR se zdržoval v bytě na adrese Polská 60, Praha 2, společně s družkou a dvěma dětmi. Družka však v dubnu 2017 nastoupila do výkonu trestu odnětí svobody na pět měsíců a děti byly umístěny do zařízení Klokánek, Láskova 1803, Praha 4. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až v době, kdy bylo rozhodnuto policií o jeho zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců za účelem vyhoštění z našeho území vzhledem k absenci platného pobytového oprávnění či víza. Nejméně ode dne 15.3.2016 do dne 23.5.2017 pobýval cizinec

na území ČR bez platného víza či jiného obdobného povolení k pobytu. Svou žádost podal tedy až po více než ročním nelegálním pobytu na území ČR, kdy se zde pohyboval a pracoval, logicky se tedy mohl dostavit buď na příslušné orgány Policie ČR, nebo přímo do příjímacího střediska MV ČR a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany nesporně mnohem dříve. Navíc se nijak nesnažil o prodloužení svého pobytu na území ČR. Žalobce prokazatelně požádal o mezinárodní ochranu až v kontextu s reálně hrozícím správním vyhoštěním po jeho zajištění Policií ČR dne 25.5.2017. Z takového jednání žalovaný vyvozoval účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, když o udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal teprve téměř po 13 letech od pravomocného ukončení předchozího azylového řízení a nejméně po jednom roce nelegálního pobytu na území České republiky, až po opakovaném zadržení policií, zajištění za účelem realizace jemu uloženého vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců.

Jednání žalobce, jak plyne z jeho pobytové historie, nedávalo dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem. Jednoznačně bylo prokázáno, že jmenovaný se vyhýbal svým povinnostem, když dlouhodobě a opakovaně nerespektoval svou povinnost vycestovat z území České republiky, a to ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění a dokonce ani poté, co byl v ČR opakovaně odsouzen pro páčání úmyslné trestné činnosti k podmíněnému trestu odnětí svobody. Ani toto jej však nevedlo k tomu, aby respektoval právní řád ČR, plnil své zákonné povinnosti a přestal mařit výkon úředního rozhodnutí. Z uvedeného tedy jasně vyplývalo, že nebylo možno uložení zvláštního opatření považovat za účinné.

Žalovaný setrval na svém stanovisku, že v případě žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěného dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byly kumulativně naplněny tři podmínky, a to: 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v zařízení pro zajištění cizinců, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V případě žalobce bylo nesporné, že mu bylo uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění. Svou žádost o mezinárodní ochranu podal právě v okamžiku, kdy již reálně hrozilo, že bude vyhoštění realizováno. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného bylo v případě žalobce dáno. 3) Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalovaný měl za to, že všechny tři podmínky v případě žalobce byly naplněny, a nesporně toto bylo podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí.

V době, kdy je rozhodováno o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, je správní orgán v určité časové tísní, vzhledem ke krátkosti lhůty dané mu ze zákona k rozhodnutí o zajištění, logicky tak žalovaný vychází především z materiálů Policie ČR, které bezprostředně předcházejí řízení o mezinárodní ochraně, vzhledem k tomu, že jmenovaný o mezinárodní

ochranu požádal až v zařízení pro zajištění cizinců, kam byl přemístěn po zajištění právě policejním orgánem a po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný nedůvodnými. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*)].

Soud shledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Nad rámec skutkových zjištění, jak je žalovaný již shrnul ve svém vyjádření k žalobě, soud ze správního spisu upřesňuje následující: Již dne 23.5.2017 žalobce hlídce OPKPE Praha sdělil, že o tom, že má z ČR vycestovat, věděl, avšak nevycestoval, protože zde má přítelkyni a dvě vlastní děti, o které se stará. Celou dobu bydlel s rodinou. Do protokolu o podání vysvětlení dne 24.5.2017 žalobce uvedl, že má na území ČR družku a bydlí s ní ve společné domácnosti i s jejich dvěma dětmi, jejichž je biologickým otcem. Vzhledem ke družce a dětem by pro něj rozhodnutí o ukončení pobytu v ČR bylo nepřiměřené. Jak žalobce dále upřesnil, má na území ČR také dva bratry. Obě děti byly dne 23.5.2017 umístěny do Klokánku v Praze. Předtím byly děti rok v azylovém domě spolu se svojí matkou, neboť žalobce živil po celou dobu společného života (s družkou se poznal před 16 lety) celou rodinu, ale r. 2015 se dostal do finančních potíží. Družka nyní nastoupila výkon trestu odnětí svobody na 5 měsíců, neboť neplatila výživné na syna z předchozího manželství. Dále soud zjistil, že svoji žádost, podanou dne 31.5.2017 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, žalobce odůvodňoval tím, že je rodinným příslušníkem občanů České republiky – svých dcer, je jejich biologickým otcem a žijí ve společné domácnosti.

Žalobní námitky žalobce spočívaly zejména v tom, že žalovaný se nezabýval dopadem rozhodnutí o zajištění do práv žalobcových nezletilých dětí, přestože o jejich situaci věděl, a to v rozporu se zásadou proporcionality a zvažování nejlepších zájmů dítěte, s čímž souvisela i námitka nesprávného vyhodnocení možnosti použít v případě žalobce zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu.

Soud předně vycházel ze znění čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte: „*Zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.*“ Čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte pak stanoví, že „*[s]táty, které jsou smluvní stranou úmluvy, zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Takové určení může být nezbytným v některém konkrétním případě, například, jde-li o zneužívání nebo zanedbávání dítěte rodiči nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte.*“ Evropský soud pro lidská práva dále judikoval, že nejlepší zájem dítěte v sobě zahrnuje jak udržování rodinných vazeb, ledaže by jeho rodina byla obzvlášť nezpůsobilá, tak i zajištění vývoje dítěte v příznivém prostředí (srov. rozsudek ve věci *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku* ze dne 6.7.2010, bod 136).

Ochrana soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy dále vyžaduje, aby případný zásah do těchto práv byl v souladu se zákonem, sledoval legitimní cíl a byl nezbytný v demokratické společnosti, tj. byl přiměřený tomuto sledovanému cíli; jestliže nejsou všechna tato kritéria naplněna, jedná se o porušení čl. 8 Evropské úmluvy. Zatímco soud shledal, že zajištění žalobce mělo svůj zákonný základ v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a legitimní cíl, spočívající v kontrole vstupu a pobytu cizinců na území státu, nepovažoval rozhodnutí správního orgánu za přiměřené. Soud k tomuto závěru dospěl též na základě závěrů Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Mubilanzila Mayeka a Kaniki Mitunga proti Belgii* (rozsudek ze dne 12.10.2006), kde bylo zajištěno dítě, nikoli rodič. Ačkoliv v nyní projednávaném případě došlo k „obrácení rolí“, tam uvedené principy soud shledal nadále uplatnitelnými. Evropský soud pro lidská práva totiž v dané věci vyslovil následující závěry (bod 80 a násl.): Aby neporušovalo čl. 8 Evropské úmluvy, muselo by zajištění být odůvodněné naléhavou společenskou potřebou a přiměřené sledovanému cíli; Evropská úmluva přitom nezaručuje právo cizince vstoupit a zůstat na území státu, jehož není státním příslušníkem, státy naopak mají povinnost udržovat veřejný pořádek a mají právo kontrolovat vstup a pobyt cizinců. Musí však být vyvažovány ochrana základních práv a omezení daná národní imigrační politikou. Evropský soud pro lidská práva shledal, že účinkem zajištění nezletilé bylo odloučení od člena rodiny, v jehož péči byla a který byl zodpovědný za její blaho, stala se tak nezletilým cizincem bez doprovodu a její zajištění značně oddálilo sloučení dcery s matkou, byl tudíž porušen čl. 8 Evropské úmluvy.

Soud považoval za zcela zjevný zájem dětí žalobce na tom, aby nebyly od svého otce odloučeny, zejména přihlédne-li se k tomu, že v krátkém časovém úseku přišly postupně o péči obou svých rodičů, když jejich matka nastoupila k výkonu trestu odnětí svobody a nedlouho poté byl zajištěn i žalobce – jejich otec, kdy konečným důsledkem bylo umístění dětí v ústavní výchově. Žalovaný o rodinné situaci žalobce a jeho dětí prokazatelně věděl (srov. str. 2 napadeného rozhodnutí), avšak i přes to přistoupil k zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, čímž nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce a jeho dětí ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy a nedbal nejlepších zájmů dítěte, jak mu ukládá čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, když nehleděl na to, že napadené rozhodnutí mělo na situaci dětí žalobce nepopíratelně přímý a negativní vliv. Skutečnou situaci žalobce a jeho dětí vyhodnotil žalovaný absolutně nedostatečně a i ve svém vyjádření k žalobě ji naprosto

ignoroval, přestože žalobce zůstal z důvodu výkonu trestu odnětí svobody jeho družkou jediným členem rodiny, který o děti mohl reálně pečovat. Pokud by žalobce nebyl zajištěn, jeho děti by nemusely být umístěny do ústavní výchovy, neboť zájem žalobce na péči o ně byl jasně patrný ze všech prohlášení, která žalobce v rámci řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a řízení o udělení mezinárodní ochrany učinil.

Soud dále připomíná, že zákon o azylu v návaznosti na promítnutí směrnic Evropské unie do českého právního řádu zavedl institut zvláštních opatření, která slouží k tomu, aby byla zabezpečena účast žadatele v řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný na relevantní tvrzení žalobce při hodnocení toho, zda by nebylo možné uložit žalobci namísto zajištění zvláštní opatření (str. 4-5 napadeného rozhodnutí), vůbec nereflektoval. Soustředil se toliko na neoprávněný pobyt žalobce na území, nevycestování i přes uložené správní vyhoštění, účelové jednání žalobce, nerespektování právního řádu ČR a opakované odsouzení pro páchání úmyslné trestné činnosti k podmíněnému trestu odnětí svobody. Proto soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o zajištění žalobce je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož se žalovaný ani v náznaku nevypořádal se skutečnostmi, o nichž musel – jak je patrné ze správního spisu – vědět, tj. s tím, zda by nebylo možno vzhledem k závažnosti rodinné situace žalobci uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu.

Na základě výše uvedeného soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že ke zrušení napadeného rozhodnutí došlo dle výše uvedeného ustanovení, soud ve věci nenařizoval jednání. Z toho důvodu také neprováděl žalobcem navrhované důkazy výsledkem družky a dcer žalobce, neboť je považoval za nadbytečné, když stav věci mohl být dostatečně zjištěn z předloženého správního spisu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl právo na jejich náhradu žalobce, který měl ve věci plný úspěch. Žalobci však žádné náklady řízení nevznikly ani o žádnou jejich náhradu nežádal, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 27. června 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová